

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ТРЕЋА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
Пети дан рада
21. новембар 2017. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Владимир Маринковић, потпредседник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Треће седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 96 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 100 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Данас имамо на дневном реду тражење обавештења и објашњења на основу члана 287. Пословника Народне скупштине.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника?

Реч има народни посланик проф. др Војислав Шешељ.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Господо народни посланици, постављам питање премијеру Ани Брнабић – докле ће премијер Брнабић да трпи у саставу Владе министра Зорану Михајловић, која непрекидно ровари и унутар Владе и у јавности шири узнемиравајуће вести и поткопава све оно што је у интересу Србије а протежира интересе српских непријатеља?

Последње што се десило: Зорана Михајловић је одржала још 19. октобра састанак са представницима синдиката Железнице и саопштила им, поводом најављеног повећања зарада за запослене у јавном сектору, да ће радници Железнице бити изузети, јер она Железницу не третира као јавно предузеће, третира је као акционарско друштво.

Нема разлике у статусу Железнице, реалне разлике, било да је она акционарско друштво или јавно предузеће, ако је држава 100% власник акционарског друштва. Нико нема право да издваја раднике Железнице од повећања прихода, од повећања зарада, поготово што се њима приходи нису повећавали већ пет година. Када је доношена одлука да се смање плате у јавном сектору, онда су и они били обухваћени том одлуком.

Да ништа друго Зорана Михајловић није лоше урадила док је министар у овој влади, ово је довољан разлог за њену смену. Она је једноставно неподношљива на тој функцији министра; чега се год својом руком ухвати... Да се за зелен бор ухвати, и он би се зелен осушио.

Видите, Зорана Михајловић је била министар и у време када су Железнице трансформисане у три акционарска друштва. Зашто је то рађено? Наравно, она очекује да се бар неки део Железница прода, па да се лепо угради у ту продају. Иначе, што се тиче начина функционисања Железница, оне треба да буду јединствене: инфраструктура, превоз путника и карго превоз, односно превоз робе, ту се принципијелна, суштинска разлика не може правити.

Свуда у Европи железнице су у државној својини. Чак и ако су акционарска друштва, држава има убедљиву већину акција у свом власништву; у Немачкој, ваљда, 76%, у Француској нешто слично. Нигде у Европи железнице не могу бити приватно предузеће, не могу да опстану, јер железнице су као она инвалидска штака на коју се наслања цела привреда, и добра предузећа и лоша предузећа.

Ниједна држава није у стању да се отараси железница, иако железнице, у принципу, не доносе профит. Оне могу с времена на време донети профит, али у системским условима оне заправо не доносе профит. Једино у Америци постоје приватне железнице, јер тамо где железнице не могу да функционишу као приватно предузеће Америка једноставно укида, она не брине о томе. У целој Европи брине се о железницама. Ниједна држава није у стању да се одрекне железница и ниједна није била у стању да приватизује те железнице.

Начин опхођења Зоране Михајловић према радницима, према синдикатима, просто, као да жели да их иритира, да крену у штрајк, да крену у немире итд. Ко нормалан може да помисли да се дигну плате у јавном сектору, а да железничари буду заобиђени, поготову што су

железничари још у време комунизма били на известан начин ускраћени, занемарени, потиснути и што су им увек зараде касниле за просеком у другим јавним предузећима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, др Шешел.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Хвала.

Моје прво питање иде ка ресору Министарства спољних послова и господина Ивице Дачића, а тиче се најновије, дакле само једне у низу изјава које су високи амерички представници, сенатори, конгресмени и дипломате, посебно у Приштини, али и на другим местима, упућивали поводом Косова и на сваки могући начин, и директно и индиректно, подржавајући ту независност и, штавише, тражећи од Србије, односно од Београда да се тој независности више не противи.

Последња у низу таквих изјава јесте ова америчког конгресмена Елиота Енгела, колико јуче, у Приштини, где је он не само поновио своје ставове, већ тражио, односно подржао захтев Рамуша Харадинаја, председника тзв. владе Косова, који је изабран, узгред буди речено, гласовима посланика Српске листе, да се и САД укључују у бриселски дијалог.

Такође, тај бриселски дијалог треба да буде временски орочен и да резултира свим оним што и Приштина, и Берлин, и Вашингтон и Брисел мисле да треба да буде финале тог бриселског дијалога – дакле, правно обавезујући споразум, столица за Косово у УН, и престанак опонирања, односно, како они то виде, опструкције Београда интеграцији Косова у међународне организације.

Било је ту и тешких речи на рачун Русије и Србије, што је већ обавезни репертоар иступа високих америчких представника у последње време, и не само у последње време.

Дакле, моје питање гласи – да ли је икада упутило и да ли ће поводом ове изјаве Министарство спољних послова упутити било какву ноту, било какав протест, изјаву, на најблажем или мало мање благом нивоу, у том репертоару дипломатских мера које стоје на располагању, да ли ће било шта од тога бити учињено или, по обичају, неће?

И, конкретније, друго питање – да ли је у прошлости, у последњих четири или пет година, било неке врсте демарша од стране нашег Министарства спољних послова упућеног америчком колеги, или је та врста гнева, љутње и протеста, рекао бих оправданог протеста, резервисана само за комшије, и то само поједине комшије? Рецимо, данас смо имали пример са Бакиром Изетбеговићем: Савет за националну безбедност заседа

и састаје се да би реаговао на једну новинску изјаву, и то успутну, хипотетичку изјаву, неумерену, непримерену, нетактичну, све се слажем, то треба осудити, али једног од три члана босанског, односно БиХ председништва, који ионако не може ништа самостално одлучити.

Ја сам за то да се буде доследан и, ако реагујемо и протестујемо, а треба реаговати и протестовати одмерено, културно али држећи до себе, да се онда буде принципијелан и да се реагује на неприхватљиве изјаве како оних великих тако и оних малих; како оних којих се плашимо, или којих се актуелна власт плаши, тако и оних који служе као мета за демонстрирање јефтиног и необавезног патриотизма једног дела наше власти, и то само према потреби.

Друго питање – морам ту да завршим, прошли пут нисам стигао тако да повлачим ово од прошле недеље, али само да га конкретизујем – ишло је такође на адресу министарке саобраћаја, односно Министарства саобраћаја. Тицало се већ чувеног, рекао бих злогласног, коридора или ауто-пута Ниш–Мердаре–Приштина, дакле ауто-пута који је, ничим неизазвано, лансиран на самиту у Берлину од стране Едија Раме и Александра Вучића, ауто-пута за који стручњаци (не говорим напамет) са којима сам разговарао говоре да нема никакво или нема довољно економско оправдање, а о политичким и геополитичким последицама да не говоримо. Тим пре што смо претходних дана и недеља поново регистровали смртне случајеве, несреће на недовршеним деоницама ауто-путева кроз Србију који је давно требало да буду завршени.

Моје је питање и сугестија – зашто се све снаге, сва средства, сва енергија не уложе у решавање и коначно завршавање (стварно, не телевизијско завршавање) коридора 10 и 11? Да то урадимо за почетак, да коначно имамо ауто-пут до Чачка и да коначно имамо пут до македонске границе, прави и у пуном обиму, а онда да размишљамо о свим другим пројектима. Овако то делује као један ад хок, политички пројекат и није случајно названо да, на неки начин, Србија партиципира у градњи ауто-пута за „велику Албанију“. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Вукадиновићу.

Реч има народна посланица Олена Папуга.

Изволите.

ОЛЕНА ПАПУГА: Хвала, потпредседниче.

Прво питање упућујем премијерки Ани Брнабић, а тиче се Закона о враћању одузете имовине и обештећењу – када ће у скупштинску процедуру стићи измене Закона о враћању имовине, јер 100.000 грађана чека да им Агенција за реституцију реши предмете? И да ли ће у том закону бити предвиђена супституција?

Друго питање постављам министру финансија Душану Вујовићу, а тиче се Закона о порезу на додату вредност.

Наиме, домаћи предузетници који су оријентисани на извоз својих производа и робе подносе документацију за пријаву ПДВ-а сваког месеца, и то до 15. у месецу, пошто се при извозу ПДВ не исказује, али сваког месеца, при пореској пријави, држава је у обавези да им врати ПДВ јер они за те новце од поврата ПДВ-а купују сировине, углавном на домаћем тржишту, на које се ПДВ обрачунава, а финални производ пласирају у извоз, где им се ПДВ не зарачунава.

Држава је у обавези, на основу Закона о порезу на додату вредност, да у року од 45 дана врати предузетницима ПДВ од момента предаје пореске документације (значи, од петнаестог, када они то предају), као што и сваки предузетник, код којег је ситуација обрнута, мора да плати ПДВ у одређеном законском року, јер ако то не уради крши закон.

Држава крши закон – проверила сам и добила неке информације од грађана – јер и по три-четири месеца, некада и до пола године, касни са повратком ПДВ-а, што ствара проблем код тих предузетника. У случају када предузетник мора да плати ПДВ, држава је јако ефикасна, он ПДВ мора да плати у року од 45 дана, а поврат ПДВ-а чека и до пола године.

Питање министру Вујовићу – зашто Министарство финансија не поштује Закон о ПДВ-у и не враћа ПДВ предузетницима у законом прописаном року од 45 дана?

Друго питање постављам министарки Славици Ђукић Дејановић, а односи се на ослобађање плаћања у предшколским установама. Зашто општине могу саме да одређују да ли ће треће дете и сва остала деца после трећег детета боравити бесплатно у обдаништима или не? Зашто су деца дискриминисана – ако живе у неким неразвијенијим општинама, родитељи морају да плаћају пуну цену?

Питање сам добила од мојих пријатеља који живе у општини Кула, где је општинско веће почетком септембра или крајем августа донело одлуку да свако треће дете и наредно дете по реду сада плаћа 50% од цене боравка, а до сада је то било бесплатно. Зато питам министарку Ђукић Дејановић зашто је то различито у општинама.

Министра Младена Шарчевића и Јасмину Милошевић из Агенције за безбедност саобраћаја питам шта се дешава са школским аутобусима. Знамо да су појачане контроле возача аутобуса који превозе децу и ученике на екскурзијама, али питам ко контролише и како се контролишу аутобуси који превозе ученике од места до места у току школске године.

Долазим из кулске општине, где су аутобуси јако стари и Општина је ангажовала приватно предузеће које превози ученике. Али ученици ми

дојављују (и имам информације) да су аутобуси јако стари, да се кваре, да не стижу на време на часове, да се десило да су чак изгорели аутобуси, па тако њима путују, не знам ни ја шта... Зато питам ко контролише те аутобусе и да ли технички прегледи можда треба да се уведу на свака два месеца или на пола године, јер безбедност деце је стварно угрожена.

Последње питање је за министра Златибора Лончара, а тиче се бесплатне превенције за грађане, која је стварно за похвалу и успела је, али мислим да су опет дискриминисани грађани који живе на селима јер, једноставно, не могу да допутују до првог клиничког центра или опште болнице. Прво и прво, далеко им је. Треба можда на неки начин организовати превоз јер они не могу да обаве те бесплатне превентивне прегледе. Питам – да ли ће се ту нешто урадити?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Папуга.

Реч има народна посланица Александра Јерков.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЈЕРКОВ: Захваљујем, потпредседниче.

Имам неколико питања за различите функционере и органе, а све се однесе на скандалозну одлуку Скупштине града Зрењанина да 2.500 хектара најбољег пољопривредног земљишта у државној својини у граду Зрењанину, без лицитације, без правила, без било каквих услова и, ја бих рекла без икакве части, доделе приватној компанији „Тенис“ и још двома домаћим компанијама, од којих је једна вероватно, не вероватно него коинциденцијом, управо у власништву једног одборника владајуће коалиције „Александар Вучић – Србија побеђује“ у Зрењанину. Ради се о одборнику Жељку Малушићу.

Моје прво питање у том смислу иде управо Агенцији за борбу против корупције, или оне ко је у тој агенцији остао док је Српска напредна странка није потпуно разбуцала – да ли зна да је једна од фирми која је добила овај посао у Скупштини града Зрењанина у власништву одборника владајуће коалиције, који је и сам учествовао у доношењу одлуке да се државно пољопривредно земљиште додели управо њему и његовој фирми? Да ли је он можда власничка права у тој фирми пренео на неко треће лице или је она и даље у његовом власништву? Да ли Агенција за борбу против корупције сматра да ту има основа за злоупотребу положаја или сукоб интереса будући да се ради о тек основаној фирми, која је основана свега неколико дана пре него што је објављен јавни позив о условима за остваривање права првенства закупа на основу инвестиција?

За оне грађане који не разумеју, право првенства закупа пољопривредног земљишта је уведено 2015. године срамотним, коруптивним, бесрамним Законом о пољопривредном земљишту, којим је

омогућено да трећину земљишта у свакој општини у Србији Министарство пољопривреде додели привреднику по слободном избору а да за то земљиште истовремено не могу да се такмиче, не могу да лицитирају и не могу да се надмећу пољопривредници.

Питање министру Недимовићу – да ли он зна да пољопривредницима који су досад обрађивали то земљиште остаје као могућност само или да раде као надничари на земљишту које су доделили „Тенису“ и свом одборнику, или да престану да се баве пољопривредом и тиме, после генерација које су се у њиховим породицама бавиле пољопривредом, остану без икаквог посла?

Да ли министар Недимовић зна да то што Српска напредна странка поклања својим пословним партнерима није њихово, да су ту земљу генерације паора у Војводини отимале од мочвара да би од ње направиле данас једно од најплоднијих земљишта у Европи, а да би Српска напредна странка, без критеријума, без правила, без услова и без могућности да се други такмиче, сада ту земљу поклањала својим пословним партнерима?

Колико је такве земље у Војводини, нека каже министар Недимовић, коју ће поклонити својим одборницима, својим функционерима, својој браћи, кумовима, пословним партнерима и коме се већ та земља бесплатно дели. Да ли је свестан колику штету наноси паорима, које овим оставља без икаквих извора да раде и без икаквог начина да себе издржавају и зараде за живот?

Господо из Српске напредне странке, то што поклањате својим пословним партнерима није ваше. То није земља ваших тајкуна, то није земља ваших одборника, то није земља ваших функционера. То је државно пољопривредно земљиште, које су војвођански паори отели од мочвара, генерације су отимале од мочвара само да бисте ви то тако расподелили.

Наравно да ћете сви одговарати за то једном када одете са власти. А до тада ће сви паори имати подршку Демократске странке, да вас спречимо да разделите оно највредније што Војводина и Србија има, а то је наше пољопривредно земљиште.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Јерков.

Реч има народни посланик мр Иван Костић.

Изволите, колега Костићу.

ИВАН КОСТИЋ: Поштовани грађани Србије, постављамо питање министру просвете и министру културе и информисања – како замишљате да смањите вршњачко насиље у српским школама док не укинете ријалити-програме на телевизији, који су препуни насиља и простакула? Када ће партијској телевизији Српске напредне странке, ТВ „Пинк“, бити одузета

национална фреквенција због пропаганде владајуће странке и емитовања неморалних ријалити-шоуа?

Друго питање, министру привреде и министру пољопривреде – како сте дозволили да Скупштина града Зрењанина изгласа да се немачкој фирми „Тенис“ додели првенство закупа 2.500 хектара државног пољопривредног земљишта? Зашто се наша земља даје странцима и како домаћи пољопривредници да преживе у сопственој земљи? Иначе, „Тенис“ почиње да обрађује земљу 2019. и 2020. године, а до тада ће они да рентирају земљу домаћим пољопривредницима.

Треће питање, председнику Владе – када ће бити смењена Мира Петровић, којој је пре три месеца истекао мандат на месту вршиоца дужности директора „Поште“, где је постављена по подели партијског плена као секретарица Милана Кркобабића? Ко је дозволио да подели суспензије за 47 синдикалаца „Поште“ који су у штрајку и који су истакли оправдане захтеве да Мира Петровић мора бити смењена? Српски покрет Двери подржава оправдане захтеве Самосталног синдиката поштанских радника Србије.

Четврто питање, председнику Србије Александру Вучићу – ко вам је већи пријатељ – Тони Блер, Бил Клинтон, Герхард Шредер, Џо Бајден, Еди Рама, Хашим Тачи, Рамуш Харадинај или Џорџ Сорош? Што је већи ратни злочинац и непријатељ Србије у питању, то је Вучићу, очито, бољи пријатељ. То се види из досадашњег рада. О чему сте разговарали са замеником председника Фонда за отворено друштво, сином Џорџа Сороша? Зар то није исти онај Сорош који је, према честом писању ваших партијских новина „Информер“, планирао рушење Србије?

Да ли то значи да Александар Вучић заједно са породицом Сорош планира рушење Србије? Да ли смо коначно сазнали праву истину, да је управо Александар Вучић заправо тај страни плаћеник Сороша о коме пише „Информер“?

О чему је Александар Вучић разговарао са генералним секретаром НАТО-а... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Костићу, извињавам се, само ћу да вам прочитам нешто. Извињавам се што вас прекидам.

Можете питати министре, функционере, о питањима из оквира права и дужности ових функционера и њихове надлежности. Ви говорите о неким имагинарним стварима. Молим вас, само у оквиру тога.

Изволите.

ИВАН КОСТИЋ: Посебно питање за Александра Вучића – зашто је од свих размишљања професора универзитета о Косову и Метохији издвојио баш мишљење Владана Кутлешића, који предлаже унију две

независне државе, Србије и Косова? Да ли је то предлог за који се залаже и Вучић, да Косово постане независно?

Председнику Народне скупштине – када ће тема Косова и Метохије доћи на дневни ред Народне скупштине?

Дијалог о Косову и Метохији, који је недавно у необично великој журби покренуо председник Србије, сматрамо лажним и оцењујемо као покушај да се прикрије права намера актуелне власти да се у 2018. години потпише обавезујући документ о свеобухватној нормализацији односа са тзв. независним Косовом.

Потписивање једног таквог документа у Бриселу јесте услов на даљем путу Србије ка ЕУ и значи споразум између две независне државе, чиме се отвара пут за улазак лажне државе Косово у УН. Уверени смо да у овом наметнутом, лажном дијалогу не треба учествовати и тиме давати подршку режиму да зарад крајње неизвесног и штетног уласка Србије у ЕУ и очувања личне власти жртвују Косово и Метохију.

Посебно је симптоматично да се министар спољних послова није огласио по овом питању.

Зато питам председника Србије, председника Владе и председника Скупштине – када ће се дијалог о Косову и Метохији наћи на дневном реду Народне скупштине? Да ли ће свака даља иницијатива или одлука државног врха Србије по питању Косова и Метохије бити стављена на референдум, јер се мора чути мишљење народа?

Користимо се приликом да позовемо председника Србије и Радну групу Владе Републике Србије, који се баве лажним дијалогом о Косову и Метохији, на директно сучељавање на РТС-у или у Народној скупштини Републике Србије. Ако избегну да дође до овог сучељавања, то ће бити још један доказ да је наметнути дијалог чиста лаж.

Нисмо добили одговор од председнице Скупштине Маје Гојковић на питање који смо прошли пут поставили – зашто су три народна посланика Двери искључена са седница Народне скупштине на двадесет дана због постављања посланичких питања. Да ли то у Народној скупштини не сме ништа да се каже о корупцији и криминалу у врху Вучићеве власти? Прошло је скоро месец дана од када је председнику Посланичке групе Двери Бошку Обрадовићу забрањен улаз у скупштинску салу и присуствовање седницама. Да ли је забрањено да се о овоме говори у Народној скупштини Републике Србије? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народна посланица Бранка Стаменковић.

Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала.

Прво питање је за председницу Владе Републике Србије Ану Брнабић. Данас је 21. новембар, тачно три недеље од када је истекао рок да Влада достави буџет за наредну годину Народној скупштини. Буџетски календар је дефинисан у члану 31. Закона о буџетском систему и налаже да Влада предлог буџета Народној скупштини достави до 1. новембра, а да Народна скупштина тај буџет усвоји до 15. децембра. Три недеље сте украли народним посланицима да проуче документ који има преко хиљаду страна.

Када ће тај документ коначно стићи у Скупштину? Хоће ли народни посланици имати довољно времена да једну тако обимну материју квалитетно проуче како би информисано могли да учествују у расправи о буџету? И, коначно питање – зашто Предлог буџета уопште касни?

Друго питање је за председника Републике. Ово је 33. пут да му постављамо питање; на претходна 32 постављена питања нисмо добили никакав одговор. Прво питање гласи – зашто не добијамо одговор и зашто председник Републике крши закон, јер је дужан да одговоре на наша питања Народној скупштини достави у року од 15 дана, у писаној форми?

Прво питање је – када ће коначно престати да крши Устав и поднети оставку на место и функцију председника Српске напредне странке, како би коначно могао бити председник свих грађана а не само оних који су симпатизери и гласачи Српске напредне странке?

Друго питање је – да ли коалицијом са Рамушом Харадинајем на Косову у ствари припремамо терен за избацивање преамбуле о Косову и Метохији из нашег Устава и признавање независности Косова?

Следећа серија питања је за председницу Народне скупштине Мају Гојковић. Ово је 26. пут да са ове говорнице постављамо питања Маји Гојковић; на претходних 25 постављених питања нисмо добили никакав одговор иако је председница Скупштине у законској обавези да у писаној форми на наша питања одговори у року од 15 дана.

Прво питање за председницу Гојковић – зашто нас упорно игнорише и зашто не одговара на ова питања?

Друго питање – када ће коначно почети да одржава редовне седнице Колегијума не би ли ова скупштина почела да ради свој посао како треба, у интересу грађана који су нас у ову скупштину бирали? Подсетићу вас да смо за ових годину и по дана колико Скупштина ради имали једва две седнице Колегијума. Колегијуми треба да се одржавају на недељној бази.

Треће питање за председавајућу Гојковић – када ће да направи годишњи план рада? Ми годину и по дана радимо без икаквог плана, потпуно стихијски. Ми данас не знамо који ће закони бити на дневном реду скупштинског заседања следеће недеље. Грађани од нас очекују да у

расправи информисано бранимо њихове интересе. Ако немамо план рада и не знамо када који закони долазе на дневни ред Скупштине, ми пре свега издајемо грађане Србије и њихове интересе. Кад ћемо коначно добити план рада?

Последње питање – када ће председавајућа Гојковић коначно на дневни ред Скупштине ставити захтев за своју смену, што је обећала да ће да уради? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има народни посланик Јован Јовановић.

ЈОВАН ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

На почетку ћу да поновим два од три питања која сам поставио председници Владе Ани Брнабић још 12. октобра, пошто ме и поред обавезе да одговори у року од 15 дана није удостојила одговора.

Морам да нагласим да је она једина која није то учинила, јер су сви остали министри и институције којима сам тада упутио питање пружили одговоре, какви год ти одговори били. Оваквим понашањем председница Владе је само потврдила моју констатацију од пре месец дана, када је у овом високом дому одговарала на питања посланика, да је, нажалост, попримила лоше манире свог претходника. Користећи речи које и она користи, такво понашање уопште није океј.

Од три питања која сам поставио данас ћу изоставити оно у вези са до сада већ заборављеном, да будем благ, дипломатском неспретношћу коју је показала најавама а затим и одустајањем од писма институцијама Европске уније у вези са различитим приступом ових земаља питањима Каталоније и Косова, али зато ћу поновити преостала два питања.

Молим да ми се достави број отказаних или одложених посета Републици Француској током тромесечне забране путовања државних службеника овој земљи, те да ми се одговори да ли су се сва министарства придржавала те забране, као и да ми се достави број закључка Владе на основу којег су те посете забрањене, пошто постоји основана сумња да такву одлуку Влада није ни донела. Одсуство одговора на ово питање могу само да протумачим као потврду да такву одлуку Влада није ни усвојила, односно да је ова мера била само један у низу начина да се замајава јавност у Србији, као што сада имамо случај са тенденциозно пренетом изјавом Бакира Изетбеговића, и то од формално непостојеће агенције Танјуг, о признању Косова.

А само неколико месеци после доношења ове забране због тога што је француски суд пустио Рамуша Харадинаја власти у Београду су посредно, преко Српске листе, подржале његов избор за председника владе Косова.

Понављам и друго питање председници Владе госпођи Брнабић. У склопу периодичног подизања тензија са Републиком Хрватском, министар одбране Александар Вулин присуствовао је 1. октобра устоличењу новоизабраног владике далматинског Никодима у Манастиру Крка. Он је, наиме, претходно, у пратњи војног изасланика у Републици Хрватској, слетео на аеродром Земуник. Подсетићу да је аеродром Земуник био војни аеродром који је током рата у Хрватској, односно опсаде Задра, користила ЈНА. Стога је моје питање председници Владе – у ком својству је министар Вулин присуствовао устоличењу владике Никодима, односно да ли га је Влада одредила да је представља на том догађају? Као и код претходног питања, одсуство одговора тумачим да Влада није донела одлуку да је на овом догађају представља министар Вулин.

И следеће питање упућујем председници Владе. С обзиром на сукоб са министарком за европске интеграције, госпођом Јоксимовић, о значају броја отворених поглавља са ЕУ, као и на изјаву премијерке да је за њу практично битнија регионална стабилност у односу на интересе Републике Србије, да ли то значи да се залаже за то да све земље Западног Балкана уђу у Европску унију?

Такав приступ би практично значио да би брзина приступања Републике Србије зависила од најслабије припремљене државе у региону, што би додатно продужило овај процес. Наиме, чак и ако овим темпом наставимо отварање поглавља, а о затварању немамо шта ни да причамо осим о оним поглављима која су стриктно техничка, не само да Србија неће моћи да постане чланица ЕУ до 2025. године, о чему се ових дана говори у медијима, већ до тада нећемо стићи ни да отворимо сва преостала поглавља.

Заиста је чудно да се прокламовани најважнији стратешки циљ Владе ставља у тако далеку будућност. То само може да сведочи о неискреном приступу овом процесу. Осим тога, сукоби између председнице Владе и министара само показују одсуство њеног ауторитета, односно илуструју ситуацију која је била тешко замислива за време њеног претходника. У ситуацији када вероватно нећемо имати ванредне парламентарне изборе већ је могуће да ће доћи до реконструкције Владе, не би ме зачудило да и госпођа Брнабић буде „реконструисана“.

Наредно питање упућујем председници Владе али и министарки правде и министру унутрашњих послова – шта намеравају да учине да се коначно разреши питање паљења амбасаде САД 2008. године имајући у виду да одлагање решавања овог случаја негативно утиче на односе са овом земљом?

Наиме, Стејт департмент је изразио разочарање пресудом Вишег суда у Београду, којом ниједан од оптужених није осуђен на затворску казну, без обзира на то што је једна особа погинула а материјална штета била огромна.

Да ли је можда разлог због којег се одуговлачи са решавањем овог случаја и због којег је међународна репутација Србије додатно нарушена тај што су делови бивше власти, заједно са водећим представницима садашње власти, те 2008. године организовали митинг „Косово је Србија“, после којег је дошло до ових немилих догађаја?

За крај, последње питање, које је више куриозитет, упућујем министру за рад: да ли је тачно да је ово министарство усвојило протокол о понашању, који регулише правила понашања која би пре свега требало да проистекну из кућног васпитања? Наиме, како су медији пренели, овај протокол, између осталог, прописује да се једе затворених уста, да је забрањено мирисати постављено јело, мљацкати, сркати и подригивати, као и да одећа мора да буде чиста, уредна и испеглана. Да ли је можда овај протокол уведен због кадрова који су примљени у последњих пет година, а нарочито у последње три, за време његовог претходника, садашњег министра одбране? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Јовановићу.

Александар Марковић има реч.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Даме и господа народни посланици, моје питање је упућено Агенцији за борбу против корупције и гласи – да ли је било лажирања Финансијског извештаја Демократске странке за 2012. годину и зашто се разликују подаци БИРН-а од података на сајту Демократске странке? Наиме, на БИРН-овом сајту www.javno.rs наведени су једни подаци, а на сајту Демократске странке потпуно различити подаци о финансијерима, о висини донација... Који је од та два податка меродаван?

То је јако важно зато што се ових дана води страховита кампања и хајка на поједине чланове Српске напредне странке који су, ето, очигледно починили страхан грех јер су донирали 19.000 динара Српској напредној странци. Деветнаест хиљада динара је нешто више од 150 евра. Додуше, неки су донирали и 40.000 динара, али то је највећи износ, притом, потпуно у складу са законом. А ми овде имамо списак донатора Демократске странке који су током једне године, 2012. године, донирали тој странци нереалне, потпуно невероватне износе. Ја ћу се фокусирати на функционере који су водили Општину Врачар и функционере који су водили

Демократску странку на Врачару, дакле блиске сараднике тајкуна Драгана Ђиласа у то време.

Тако имамо да је извесни Богдан Татић, председник Општинског одбора Демократске странке на Врачару, донирао Демократској странци два пута по више од 600.000 динара. Додуше, на сајту ДС-а приказано је мање, па отуда ја и постављам питање у чему је та разлика. Дакле, више од милион динара, 1,2 милиона динара је донирао, и то као ситан руководилац у ЈП „Пословни простор Врачар“. Сетите се, то је исто оно јавно предузеће које су уништили, оставили у дуговима и минусима од више стотина милиона динара.

Идемо даље: Владимир Медаковић, тај је у једном цугу дао више од 700.000 динара. Ако вас занима функција, у питању је директор тог истог предузећа, ЈП „Пословни простор Врачар“. Дакле, сад је већ јасно да није у питању никаква случајност, да су баш функционери „Пословног простора Врачар“, функционери који су уништили то предузеће, који су, између осталог, обухваћени и оном кривичном пријавом од пре неколико дана, међу највећим донаторима Демократске странке. Откуд та случајност?

Идемо даље: извесни Зоран Дујак, тај је ваљда био у Управном одбору „Пословног простора Врачар“, да ли председник, да ли члан, дао је нешто мање од 600.000 динара, конкретно 592.000 динара. Дакле, цела екипа из „Пословног простора“ је ту, сви су на окупу.

Идемо даље: извесни Ђорђе Беламарић – тај је, ваљда, био помоћник председника Општине Врачар, мада је то тешко ухватити, они су 40 помоћника председника Општине изменили у року од једне календарске године – дао је 633.000 динара. Ваљда је имао велику плату, како другачије.

Ту је и Бане Кузмановић, тадашњи председник Општине Врачар. Тај је дао скромних 215.000 динара Демократској странци. То су му биле око две месечне плате. Е сад, од чега је живео та два месеца, не знам. Треба видети, треба га питати.

(Радослав Милојичић: Како вас није срамота?)

Ту је и Марко Ђуришић, колега прекопута нас, са 341.000 динара. Лепо је живео Ђуришић.

Дакле, да не читам све, сви који су нешто радили у Општини Врачар дали су огромне своте Демократској странци.

(Радослав Милојичић: Лопови!)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, имате опомену.

(Радослав Милојичић: Због чега?)

Зато што називате људе лоповима, ничим изазвани.

(Радослав Милојичић: Ја разговарам са Александром. Ниси могао да ми даш опомену, нисам у систему, нисам убацио картицу.)

Имате опомену.

(Радослав Милојичић: Нисам у систему да бих добио опомену.)

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Молим вас, нисам завршио, вратите ми овај минут.

Да не читам све, сви који су нешто радили у Општини Врачар, сви који су повезани са Демократском странком на Врачару и са Општином Врачар дали су огромне износе Демократској странци.

Дакле, уништиш општину, уништиш сва јавна предузећа и установе у тој општини, паре пребациш Демократској странци, исисаш новац... Зна Кена, зато и галами. Зна Кена како се исисава новац из општине. То је био рецепт у то време. Онда одеш у опозицију и након неког времена поведеш најмонструознију кампању против Српске напредне странке, против чланова СНС-а који су се, ето, усудили, дрзнули да 19.000 динара донирају странци. И онда се...

(Председавајући: Време.)

Молим вас, урачунајте ми бар ових десет секунди.

(Председавајући: Урачунао сам вам. Само завршите, молим вас.)

И онда се поставља питање где ради тај члан, шта ради, крвна група, број ципела које носи итд. Главна тема у друштву, главна тема у држави је одакле некеме 19.000 динара. А лопови над лоповима, банда лоповска која је исисавала паре и дала Демократској странци!

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Марко Ђуришић, имате питање?

Изволите.

(Радослав Милојичић: Како сам добио опомену? Нисам у систему.)

Заслужили сте.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајући.

Желео бих да поставим питање надлежнима у Граду Београду и Општини Врачар, са које долази претходни говорник, који је овде изнео гомилу лажи и бесмислица, али то није питање о ком ћу ја говорити. Одговор на та питања он може да потражи на надлежном месту. Могао је да потражи и у претходних пет и по година, пошто видим да поставља питања за ствари које су се десиле пре пет и по и шест година. Ако му досад нешто није јасно, сумњам да ће му бити јасније, али може слободно да провери све што га занима. Као што бих ја волео да неко провери његове финансије и финансије његове странке.

Али није то питање, питање је везано за Општину Врачар. У последњих неколико дана испред Општине Врачар налази се бувља пијаца; најсиромашнији грађани, а нажалост таквих је у Србији 30%, принуђени су да на улици продају своје личне ствари не би ли омогућили егзистенцију. То је слика и резултат владавине СНС-а.

Јуче, када је у свету обележен Дан деце, могли смо да чујемо податке да 8,6% деце у Србији живи у апсолутном сиромаштву, а да је преко 30% деце у Србији угрожено сиромаштвом. То је резултат шест година власти СНС-а и коалиционих партнера. То је оно што сваки грађанин треба да зна. И сваког грађанина треба да забрине резултат катастрофалне економске политике која је довела до осиромашења грађана Србије.

Уместо да се позабавимо тим проблемом, да овде у Скупштини разговарамо о томе и видимо које ће мере држава предузети, да ли ће коначно бити донет закон о финансијској подршци породици са децом, ми од те расправе бежимо; кријемо се иза великих парола и правимо планове о постављању највиших јарбола, певајућих фонтана, украшавамо град Београд у септембру новогодишњом расветом. Трошимо милионе и милионе динара грађана Србије на бесмислице уместо да се посветимо решавању проблема будућности Србије.

Деца која одрастају у сиромаштву у великом проценту не заврше школу. Без завршене школе не могу да се укључе активно у живот, не могу да допринесу друштву и заједници. Они ће радити најслабије плаћене послове, ствара се зачарани круг – њихове породице ће живети у сиромаштву, њихова деца.

Свако одговорно друштво тражи начин да се са тим избори, само не ова влада. Шест година нисмо чули ни једну једину меру како да држава помогне најсиромашнијима. Уместо тога, имамо бајке и приче о наводним пљачкама бившег режима. Шест година сте имали да испитате пљачке бившег режима, сваког од нас појединачно. Уместо што користите ову говорницу да прозивате људе који су некада радили нешто и били одговорни за функционисање државе Србије, хајде пробајте ви нешто да урадите, нешто што ће бити за добро грађана, а не овде да нападате и причате лажи.

Лажи, да. Ако сам уплатио триста и нешто хиљада динара, уплатио сам своје паре. Нисам седео у кафани па је дошао неко са 800 евра да ми да да уплатим за туђе име, јер то је кривично дело. То је кривично дело, докторе Мартиновићу, прочитајте закон.

(Александар Мартиновић: Шта си ти урадио?)

Закон каже – ко уплати средства за треће лице чини кривично дело.

Ако Александар Вучић зна да је учињено кривично дело, онда он треба да пријави тог који је са 800 евра дошао у кафану и дао двојници да они то наводно поделе и уплате. Те бајке можете да причате грађанима, али не још дуго. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

(Радослав Милојичић: По Пословнику.)

Сачекајте да почнемо прво.

Пошто се више нико од председника односно овлашћених представника посланичких група не јавља за реч, настављамо са радом.

Обавештавам вас да су спречени да присуствују седници народни посланици Милисав Петронијевић, мр Дејан Раденковић и Милорад Мијатовић.

Прелазимо на 1. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О МЕДИЦИНСКИМ СРЕДСТВИМА (наставак претреса у појединостима).

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да сам позвао да данашњој седници присуствују: др Златибор Лончар, министар здравља; проф. др Берислав Векић, др Мехо Махмутовић, проф. др Ференц Вицко и проф. др Владимир Ђукић, државни секретари у Министарству здравља; Данијела Урошевић, помоћник министра здравља; Драгана Вујичић и Слађана Ђукић, вршиоци дужности помоћника министра здравља; Лидија Башић, виши саветник у Министарству здравља и Мира Контић, самостални саветник у Министарству здравља.

На члан 100. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч?

Изволите, повреда Пословника.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Морате да научите нешто, када седите на том месту потпуно незаслужено – да повреда Пословника има предност у односу на било ког другог говорника.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Који члан, колега Милојичићу?

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: То могу да кажем и у другој минути.

Покажите ми где пише да морам одмах да кажем који члан.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Позовите се на члан и немојте да се расправљате, немојте да држите лекције.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: И немојте да се правите невешти. Ја знам да ви нисте дорасли да водите ову седницу. То виде сви посланици и опозиције... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли се неко јавља за реч? (Не.)

(Радослав Милојичић: Зашто сте ми сада одузели реч? Мислите да ћете довека овако? Неће моћи, окренуће се ово врло брзо. Срам вас било!)

На члан 100. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 100. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

(Радослав Милојичић: Ко си ти? Срам вас било!)

Само не дозвољавам да опструирате рад Парламента.

Имате опомену, колега Милојичићу, још једну.

На члан 101. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 101. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 101. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 102. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 102. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 102. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 103. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 103. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 103. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланици: заједно Александар Марковић, Јелена Жарић Ковачевић, Студенка Ковачевић и Александра Мајкић и заједно Јелена Вујић Обрадовић, Марија Јевђић, Ђорђе Косанић, Петар Петровић и Војислав Вујић.

Влада и Одбор за здравље и породицу прихватили су амандман, а Одбор за уставна питања и законодавство сматра да је амандман у складу са Уставом и правним системом Републике Србије, па констатујем да је овај амандман постао саставни део Предлога закона.

Реч има народни посланик Александар Марковић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Даме и господо народни посланици, желим да се захвалим Министарству на усвојеном амандману. Ово је последњи у низу амандмана техничке природе које смо поднели на овај предлог закона и који је усвојен.

Поводом малопређашњег инцидента желим само да вам кажем, председавајући, имајте разумевања према господину Милојичићу, из простог разлога – исфрустриран је јер га нема на оном списку донатора Демократске странке који су давали новац. Дакле, он је тај новац својој централи давао у кешу, а не кроз рачуне, тако да је због тога фрустриран, имајте разумевања према њему. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): На члан 103. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 104. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 104. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 104. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 104. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 105. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 105. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 105. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 105. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 106. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 106. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 106. амандман су заједно поднели народни посланици др Драган Весовић, мр Иван Костић, Зоран Радојичић и проф. др Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Народни посланици Ненад Чанак, Нада Лазић и Олена Папуга једним амандманом предложили су измене у чл. 106, 108, 109, 110. и 111.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 107. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 107. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

По Пословнику, Радослав Милојичић.

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Извињавам се, стварно, али тражио сам реплику још када је господин Марковић мене поменуо два пута именом и презименом, ако нисте чули.

(Зоран Красић: Побеглао си тада.)

Вратио сам се када је он завршио говор.

Сада ми ви кажите... Са вама, на срећу или нажалост, нико из опозиције нема проблема као са вашим претходником. Реците ми ви – тражио сам повреду Пословника, на коју нисам имао право, али да бих вам скренуо пажњу јер читате брзо, вероватно да бисмо што пре завршили – да ли ја могу да добијем реплику јер ме је колега Марковић поменуо именом и презименом. Ако... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, нисте затражили реплику када вас је споменуо именом и презименом.

(Радослав Милојичић: Тражио сам, али нисте рекли.)

Не, нисте били у електронском систему, будите у то сигурни. Гледао сам у монитор. Чак мислим да нисте ни били у сали.

(Радослав Милојичић: Тражио сам, али сам рекао што нећете да ме најавите.)

А ви сте се у међувремену... Добро.

На члан 107. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 108. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 108. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 108. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 109. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 109. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 109. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 110. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 110. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 110. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 111. амандман су заједно поднеле народни посланици Бранка Стаменковић, Татјана Мацура и Љупка Михајловска.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 111. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 111. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 112. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 112. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 112. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Нада Лазић и Олена Папуга.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 113. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 113. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 114. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 114. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 115. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 115. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 116. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 116. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 117. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 117. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 118. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 118. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 119. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 119. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч?

(Зоран Красић: Ја.)

Немате право, колега Красићу.

На члан 119. амандман су заједно поднели народни посланици др Санда Рашковић Ивић, др Дијана Вукомановић и Ђорђе Вукадиновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Не брините, нећемо дуго узурпирати ваше време.

Само бих подсетио и колеге и господина министра да је овај амандман сличан оном од јуче, значи, више је правнотехничке природе. Могао је да буде прихваћен, ништа не би шкодило читавом концепту закона. Просто, то је она формулација о „уређивању“ службеника, па сам ја рекао да се може уредити башта, коса, не могу се људи уређивати.

Али није то поента. Вероватно вам није одговарало да се прихвати тај амандман, некако је лепше одбити амандмане опозиције. Поводом онога што је важније у читавој тој причи, зато сам и узео реч и мало прекинуо низ одустајања, дакле, рекао сам да ћемо ми, наша политичка група и ја лично, подржати предлог закона о којем је реч, јер ту заиста нема (ту сте у праву ви из Министарства и колеге из владајуће опције) много тога спорног, сем те очигледне небрижљивости, језичке и стилске. Али, као што је неко рекао, то се и не тиче много грађана, да ли је то правно, поготово да ли је језички и лексички беспрекорно. Није, доста то делује брљиво у неким

формулацијама; нису случајно и колеге из власти имале низ амандмана техничке, правне и стилске природе, који су усвојени.

Поента је следећа. Овај закон није лош, али се ви и ја, господине министре, доста дубоко разликујемо у оцени стања у здравству. Сложићемо се да је закон, ви ћете рећи одличан и колеге из већине ће рећи да је одличан, ја бих рекао да је океј, да може да прође, али што се тиче стања у здравству, мислим да су ту разлике значајне и дубоке. Моја оцена је много мање позитивна од ваше, мислим да и мишљење већине грађана није тако позитивно када је реч о стању у здравству. Да ли су за то криви претходници или они пре њих, сад можемо тако терати до Кулина бана, то је друго питање. Да постоји неки напор, труд, ја се слажем, али се не слажем и делује ми неуверљиво ваше објашњење о тако малом броју здравствених радника који су напустили земљу. Моје искуство и моје информације казују да свакодневно, масовно одлазе здравствени радници, и доктори и медицинско особље.

Да не бих то потезао у уторак или четвртак, могу вам овом приликом поставити питање, можете одговорити и накнадно. Дакле, занимају ме подаци и статистика (можда се варам ја, можда се варате ви, можда се варају они који мени кажу), да ли постоји евиденција, које тело води евиденцију о одласку лекара у иностранство? Да ли се то ради преко Привредне коморе, да ли медицински центри из којих ти лекари одлазе?

Волео бих ја ... Мислим да би јавност Србије волела да чује те податке, јер је сигурно да постоје озбиљне рупе, озбиљан дефицит здравствених радника. Ви сте помињали, овде се примају неки нови, млађи, то је у реду, и да је стално отворен конкурс у неким деловима или неким здравственим установама, то је такође у реду, али ја мислим да ћемо се суочити са озбиљним недостатком здравствених радника, јер се већ сада суочавамо, поготово ових средње генерације и млађих, јер они, као што и ви и ја знамо, масовно одлазе. Да постоје земље где је горе стање, да постоје ситуације и у окружењу и Европи, то јесте тачно, али то није нека велика утеха.

Помињао сам примере у које имам увид, сомборски здравствени центри, новосадски, неки београдски, ту раде људи који заслужују орден, не похвалу, него орден, са каквим средствима, са колико могућности и са коликим расположивим материјалом они могу да обављају свој рад. Можда није свуда тако, ово су институције и здравствене установе где сам имао прилику да се лично уверим како функционишу. Много је таквих, као што рекох, за орден су, не за похвалу, а поготово не да буду кажњени као што су били кажњени смањивањем плата, које још увек нису враћене на претходни ниво.

У том смислу, у реду, сложићемо се, мени није проблем да гласам за ове законе, мада вам не требају наши гласови, али ћу их ја подржати, барем када је реч о овоме. Нећемо подржати ово задуживање, јер принципијелно гласамо против нових задуживања.

Када је реч о оцени стања у здравству Србије, мислим да ту оцена не може бити толико позитивна као што се вама чини. На крају крајева, суд ће дати сами грађани. Примећујем напоре, верујем да се трудите и ви и ваши сарадници, то није спорно, али мислим да је ситуација много тежа.

То чиме сте се похвалили, завршавам тиме, прошли пут – како долазе из окружења, долазе из иностранства, лече се код нас – то је тачно, има тога; то заиста говори о високом нивоу, али то само говори о томе колико је наше здравство, као и наше друге институције, било јако, колико је било квалитетно. Да не помињем ВМА, да не помињем Клинички центар, многе друге чувене институције, да не помињем КБЦ Дедиње и неке друге, да им се не замерим, тј. да их незаслужено не поменем. Дакле, сјајни људи, сјајни центри који су преживели санкције, преживели све оно из 2000-их година и преживљавају и сада. Нисам сигуран да је то заслуга система, па ни овог, нити претходних министарстава и министара, већ пре свега једне инерције, али позитивне инерције, високог квалитета који је стара, „трула“ СФРЈ постигла у многим сферама, укључујући здравство. О школству да не говоримо. Чак и погрешне политике ретко и тешко могу то да угрозе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Потрошили сте време које припада вама као подносиоцу и посланичкој групи.

Реч има министар Лончар.

Изволите.

ЗЛАТИБОР ЛОНЧАР: Прво да вам се захвалим на овим лепим речима које сте рекли о запосленима у здравству. Слажем се са вама да није од пресудног значаја ни ваше лично ни моје лично мишљење, да су ту грађани да процене сами, да осете на својој кожи и дају коначан суд. Радимо све на томе.

Драго ми је да сте поменули, нису то само клинички центри, то су дечје клинике, и Тиршова и Институт за мајку и дете, Институт у Сремској Каменици, наше очне клинике, то су места где долазе људи из региона, из иностранства. Да смо толико лоши или било шта, сигурно нико од њих не би дошао овде него би ишао у неки други центар. Никог од њих нисмо натерали да дође код нас, него они, једноставно, сами долазе овде.

Што се тиче тачног броја колико је отишло... И, драго ми је да се слажемо у једној ствари, да је то ствар која се дешава у целој Европи, у целом региону. Људи иду где су бољи услови, где су веће плате. Немате

један централни списак тих људи. Из ког разлога? Када одлазе, људи не кажу – знате, ми идемо у иностранство; они покушавају да добију три месеца, шест месеци неплаћено или користе годишње одморе, слободне дане, оду да виде како ће бити, па размисле да ли ће остати тамо или ће се вратити.

Оно што ми имамо, што је њима услов да би негде отишли... А то је око хиљаду захтева годишње Лекарској комори за одобрење. Тај број није ни хиљаду, испод је хиљаду. Да не понављам, имамо људе који одлазе и раде у региону, раде викендом, суботом, недељом. Дозвољено је да склопе такав аранжман и да раде, али они су већ у понедељак ту на радном месту.

Мислим да ћемо се сложити – да имамо такву ситуацију како ви кажете, да су пуни аутобуси, пуни авиони, који су се заглавили на граници, наш би систем стао. Ниједан систем не би поднео да имамо толики број људи који ће да оде. Значи, није то тај број.

Оно што је битно и позитивно, и даље имамо озбиљно интересовање људи да се запосле и остану овде, што је нама један од најјачих параметара, хоћемо у ту генерацију да уложимо. Као што сам рекао, нама је потребна нова генерација, да размишља на нов начин, да бисмо успели да направимо реформе које заслужује наше здравство.

Да се разумемо, није наше здравство идеално. Успели смо да зауставимо пропадање и полако градим тај систем. Тај систем не може да зависи само од нас, то је ствар која зависи од свих. Колико се будемо потрудили, тако ће нам и бити. Има пуну подршку и у Министарству и у Влади и у свему да тај систем буде онакав какав треба да буде, срећен, и да буде на задовољство грађана. Да ли може преко ноћи? Не може. Резултати какви су урађени? Да не улазимо, виде грађани. Треба још да се ради, треба још више да се ради и тек онда ће бити резултати. Мислимо да ће отприлике за три, три и по године моћи да буду баш видљиви резултати и да будемо лидери, да имамо најбоље здравство у региону.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 120. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 120. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 121. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 121. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 122. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 122. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 123. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 123. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 124. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 124. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 125. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 125. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 126. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 126. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 127. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 127. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 128. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 128. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 129. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 129. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 130. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 130. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 131. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 131. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 132. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 132. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 133. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 133. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 133. амандман су заједно поднели народни посланици Мариника Тепић, Соња Павловић, Александра Чабраја, Јован Јовановић и Зоран Живковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 134. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 134. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 135. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 135. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 136. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 136. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 137. амандман је поднео посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 137. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 138. амандман је поднео народни посланик Маријан Ристичевић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 138. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 138. амандман су заједно поднели народни посланици Зоран Красић, Миљан Дамјановић, Немања Шаровић и Александар Шешелъ.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: То је члан који је у прелазним и завршним одредбама. У ставу 1. каже да ће овај закон да се примењује са истеком дванаест месеци од дана ступања на снагу. Значи, кроз годину дана почеће да се примењује, а, господине Лончар, ми овај закон доносимо по хитном поступку, пошто је пожар у држави па годину дана имамо да гасимо пожар.

Ја сам амандманом обухватио став 2, који каже да ће седам чланова овог закона да се примењује од дана када Република Србија постане чланица ЕУ.

У праву то не може тако, то су демократе својевремено убацивале – од дана уласка у ЕУ итд., итд., али то ништа не значи. Ви се сећате, Владан Батић је 2000. године причао да 60 милијарди чека преко границе, само да уђемо, па 2004. године улазимо у ЕУ, па 2007. године улазимо у ЕУ, па 2008. године – гласајте за мог председника, хиљаду евра бесплатне акције, улазимо у ЕУ, па 2011, па 2012, па 2013. године, да не ређам.

Прошле године су били избори и тада је ово „Брже, јаче, боље“ било да дођемо до пред врата ЕУ. Пазите, ви се налазите у петолетки до пред врата ЕУ. Међутим, свака је држава пред вратима ЕУ, само је питање раздаљине.

Овде постоји 35 поглавља. Тридесет пет поглавља значи да ће сваки грађанин Србије 35 пута да добије по глави да би му се разбистрило да не можемо да идемо у Европску унију која нам отима Косово и Метохију, а то је срце наше душе, знате и сами, да не можемо да идемо код оних који су нас бомбардовали, који су бацили тај уранијум, па, ето, сад су повећани трошкови здравства због тога што су озрачени људи.

Ми смо ту поднели амандман, пошто смо тачно одредили када ће Србија да буде члан ЕУ. То ће бити 28. јуна 2389. године.

Господине Лончар, ви и ваша екипа ћете остати забележени по томе што сте за два века били видовити кад ће Србија да буде члан ЕУ.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Красићу.

Реч има народни посланик Муамер Бачевац, по амандману.

Изволите.

МУАМЕР БАЧЕВАЦ: Уважене колегинице и колеге, јако је логично ово што дато решење предлаже – да усклађујемо, практично, нашу политику, у овом случају медицинску, са ЕУ. Нажалост, Србија је много пута у блиској прошлости добијала по глави управо зато што је лутала и није знала којим правцем да се упути.

Стратешко опредељење ове владе јесте Европска унија. Медицина, најбоља светска, у Берлину је, у Америци, свакако није на Камчатки.

Стога желим да кажем да је овај закон апсолутно у сукладности са европским стандардима. То је опредељење ове земље и то је једини пут који ову земљу, а и њено здравство, може извести на зелену грану и подићи на највиши ниво, ниво светских стандарда, од којих ће користи имати само грађани, у овом случају корисници медицинских услуга.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 138. амандман су заједно поднели народни посланици Дубравко Бојић, Милорад Мирчић, Вјерица Радета и Ружица Николић.

Реч има народни посланик Милорад Мирчић.

Изволите.

МИЛОРАД МИРЧИЋ: Можда је ово најбољи пример читавог бесмисла доношења не само овога закона него и многих закона који су се нашли пред овим парламентом. Наиме, у овом члану јасно се говори да се поједини чланови закона неће примењивати све до уласка Србије у ЕУ, а неки чланови овог закона, замислите каква је то филозофија и логика, неће се примењивати када Србија уђе у ЕУ.

Гомиле закона смо ми донели у овом парламенту који су такви или слични овоме: пола закона нећемо примењивати када уђемо у ЕУ, а половину ћемо избрисати док не уђемо, и тако у круг. Када ћемо ући у Европску унију, то вам је као она серија „Бекна“, не зна се кад ће. Починемо да лицитирамо.

Просто човек не може да се отме утиску да би Стерија Поповић могао да напише још једно капитално дело „Покондирена тиква“. Сви ви личите на такву једну покондирену тикву, где буквално преписујете законе. Те законе не можете да примењујете док Србија не уђе у ЕУ.

Европска унија, господо моја драга, велико је питање да ли ће постојати 2025. године. Шта ћете онда? Мислите да ће се то заборавити? Неће, остаће вам лична и професионална и свака друга, па и морална, срамота. Морате водити рачуна о томе. Смејаће вам се свет. Јако се брзо догађаји смењују. Историја не прашта грешке.

Ви сад доносите гомилу закона да бисте се количински похвалили како сте успешни и како то радите у складу са европским стандардима.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто смо завршили претрес о амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закона у начелу, појединостима и у целини.

Прелазимо на 2. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ДОПУНАМА ЗАКОНА О ЗДРАВСТВЕНОЈ ДОКУМЕНТАЦИЈИ И ЕВИДЕНЦИЈАМА У ОБЛАСТИ ЗДРАВСТВА (претрес у појединостима).

Примили сте амандмане које су на Предлог закона о допунама Закона о здравственој документацији и евиденцијама у области здравства поднели народни посланици: Зоран Красић, Вјерица Радета, Александар Шешел, Немања Шаровић, Милорад Мирчић, Миљан Дамјановић, Маријан

Ристичевић, Татјана Мацура, Бранка Стаменковић, Љупка Михајловска, Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Примили сте извештаје Одбора за здравље и породицу и Одбора за уставна питања и законодавство, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На члан 1. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Зоран Красић, Вјерица Радета, Александар Шешел и Немања Шаровић и заједно народни посланици Татјана Мацура, Бранка Стаменковић и Љупка Михајловска.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ви сте један озбиљан закон покушали да неозбиљно мењате. Заправо, мењате само три члана Закона. Став Српске радикалне странке је да никада није добро да се раде измене и допуне закона. Увек када се нешто стварно мења у закону, то подразумева да треба цео закон мало да се прочешља па да се доносе закони на неки дужи период. Ево, овај закон сте донели 2014. године, па мењали 2015. године, па мењате сада опет. То значи да нисте урадили добар предлог.

Став Српске радикалне странке изразили смо на тај начин што смо предложили да се брише сваки од ова три предложена члана. На тај начин вам поручујемо да треба овај предлог измена и допуна Закона о здравственој документацији и евиденцијама у области здравства заправо да повучете и да предложите један потпуно нов закон, о којем бисмо врло радо расправљали и на крају одлучивали.

Када је у питању члан 1, чије брисање се овде тражи, питање је да ли је овај члан у складу са Законом о заштити података о личности, јер је питање ко је руковалац подацима заправо регулисано тим законом и нема потребе да се то на овај начин преноси и у овај закон, који мора да се уклопи са тим.

Исто, и када је у питању прекршај у овом другом члану, нисте урадили ништа спектакуларно и ништа се неће променити значајно у овој области тиме што сте предложили и што ће скупштинска већина прихватити и усвојити ове ваше измене Закона.

Ово је само један у низу предлога – завршавам, Арсићу – којима ће се дичити и чланови Владе и чланови скупштинске већине. Вама је важно да кажете „ево, још један закон смо донели“, а заправо овим законом ништа суштински у области здравства није промењено. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Муамер Бачевац.

Изволите.

МУАМЕР БАЧЕВАЦ: Уважене колеге, када се ради о стручним законима, као што су медицински или закони који су везани за одређену струку, веома је битно да они прате развој, а развој у науци је данас изразито интензиван, поготово у медицинским наукама, лековима, медицинској организацији комплетног медицинског одговора. Стога мислим да је свака промена и свака реформа у ходу добродошла и нисам за такву критику.

Што се тиче овог закона, овде је недостајало... Видите да смо при самом доношењу, у неким прошлим сазивима, имали став да су такви облици добри, међутим Повереник је увидео своју грешку па је дао сугестију. Министарство је прихватило ту сугестију да треба да именујемо неког ко ће да прати, у овом случају Институт „Батут“, и то је добра ствар. Једноставно, побољшавамо заштиту медицинске документације, заштиту сигурности тих података. Стога овај амандман не треба прихватити.

(Вјерица Радета: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реплика? Немате право на реплику.

(Вјерица Радета: Није ме добро протумачио.)

А није вас добро протумачио? У реду, али решите или ви, или колега Красић. Не можете по једном ...

(Зоран Красић: Ја сам се пријавио за следећи амандман.)

А, то за следећи амандман хватате ред?

Изволите, колегинице Радета.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Да, колега није добро протумачио оно што сам говорила у образложењу овог амандмана. Очигледно је да је говорио на основу те расправе.

Заиста је нејасно каква је реформа у питању и шта се то стручно и епохално реформише овим законом. Разумем да сте хтели ово да промените и разумем да ће за то да се гласа, али назвати ово неком епохалном реформом, неким напретком технолошким итд., то једноставно није тачно.

Без обзира на то што се овде ради о стручном закону, народни посланици се свакако припремају за расправу о сваком закону и онај ко озбиљно ради овај посао у стању је да расправља и о том стручном закону. Када говоримо о предлогу закона из области здравства, наравно, знамо да не можемо ни да оперишемо, ни да прописујемо лекове, ни да утврђујемо дијагнозе итд., али закон је нешто што се доноси у Народној скупштини и не може да се сматра ускостручним. За вас из Владе да, али у Народној скупштини свакако не. Не значи да неко само зато што је лекар, доктор медицине или неки специјалиста итд. може боље да зна шта говори овај

предлог закона. Напротив, конкретно овај предлог закона нема везе са медицином, има везе са правом, са Законом о заштити података о личности.

Ово јесте материја о којој превасходно треба да говорите дипломирани правници. Ми зато и говоримо на овај начин, објашњавамо вам да сте потрошили неко време да ово урадите, да ћемо потрошити време и у Народној скупштини, а да суштински ништа нећете променити. Поготово не како колега каже – он је за све што представља реформу, напредак. Па и ми смо за напредак у здравству, у сваком смислу, али то са три члана неког закона не иде. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Муамер Бачевац.

Изволите.

МУАМЕР БАЧЕВАЦ: Ја ћу управо реплицирати...

(Зоран Красић: По ком основу?)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Времена.

(Вјерица Радета: По ком основу?)

МУАМЕР БАЧЕВАЦ: Реплика. Погрешно сте ме протумачили, колегинице.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Извините, колега Бачевац, да не бисте добацивали. Има времена и као посланичка група и као овлашћени представник посланичке групе.

МУАМЕР БАЧЕВАЦ: Ма не, ја ћу врло кратко. Није ме ...

(Вјерица Радета: Не браним, Арсићу, реплику, него морате да питате колегу исто што сте и мене. Не браним, ми се залажемо, хајдемо реплицирати сат времена овде.)

Извините, колегинице, ја имам реч. Ја вас нисам прекидао.

(Вјерица Радета: Ни ја вас не прекидам.)

Ја ћу врло кратко. Нисте ме добро протумачили.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Наставите, колега Бачевац.

МУАМЕР БАЧЕВАЦ: Није мени била намера... И нисте ни ви мене добро схватили.

Правна наука је наука која се такође развија и прати развој других наука, и управо је то нешто што ви као правник треба да знате. Достигнућа у медицини, у овом случају... Ми смо расправљали и о другим медицинским лековима, молим вас, разговарали смо и о другим законима; правна наука мора пратити та нова достигнућа и инфилтрирати их у своје правне норме.

Управо у том смислу сам причао и у том смислу се нисмо разумели, а без икакве жеље да настављам даље расправу са вама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 2. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Зоран Красић, Вјерица Радета, Милорад Мирчић и Александар Шешелј и заједно народни посланици Татјана Мацура, Бранка Стаменковић и Љупка Михајловска.

Реч има народни посланик Зоран Красић.

Изволите.

ЗОРАН КРАСИЋ: Господине Лончар, када се вратите у Владу, обавестите чланове Владе и ове из Законодавства да овде није проблем ово што сте досада имали прилике да чујете поводом овог закона.

Ја не спорим да су некада Међународна организација рада и Светска здравствена организација својим актима прописивале обавезу вођења различитих евиденција и не спорим да су још од Тита па наовамо наши стручњаци то тумачили тако да треба да се дигне на ниво закона. Али у том периоду у свету је било мало држава које су имале своје законе којима се регулише слободан приступ информацијама од јавног значаја, а још мање је било држава које су имале своје законе и прописе о заштити података о личности. Та категорија је почела да се развија 1994-1995. године.

Да вас подсетим, у овој сали је 1995. године први пут донет један савезни пропис који се односио на заштиту података о личности. Он је био поприлично неприменљив, зато што није било дигитализације. Пошто је у међувремену то нови стандард, онда све ове евиденције (из области рада, из области социјалне политике, из области здравства) нису на нивоу да то мора да се регулише законом, него се регулише подзаконским актима. А оно што је важно за појединца и за јавност регулише се Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја и Законом о заштити податка о личности, који обавезује и образовни систем, и здравствени систем, и запошљавање, и социјална и пензијска итд.

Само да вас подсетим да ми имамо од пре седам година посебно финансиран пројекат евиденција из области социјалне политике; узели смо велики кредит, требало је да се направи велики компјутерски систем. Шта је од тога урађено, то ће господин Љајић да нам каже једног лепог дана.

Значи, то је основна ствар због које смо поднели ове амандмане. Ово више није ниво за закон. Колико чујем, у току је израда предлога новог закона. А ово што сте под притиском урадили, ова два члана што мењате, то је под Шабићевим притиском.

А ви, Шабићу, немојте баш све много да верујете; знате како то код њега иде – данас овако, сутра онако.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Бранка Стаменковић.

Изволите.

БРАНКА СТАМЕНКОВИЋ: Хвала.

Од 2014. године Повереник за заштиту података о личности апелује и упозорава да овај Закон о медицинској документацији и евиденцији треба хитно мењати, да се он мора ускладити са нашим Уставом, тачније са чланом 42, и да неке ствари у њему нису довољно добро дефинисане.

Након три године, ево нас овде. Предлагач закона решио је да од брда ствари које по препоруци Повереника треба променити у овом закону извуче једну једину, да је стави у ове измене и допуне Закона, да остале потпуно игнорише, а да онда маше заставицом – послушали смо Повереника. Ништа ви нисте послушали Повереника. Ово је само једна од масе препорука. Лицемерно је да ово сада представљате као начин да сте послушали препоруке.

Колега Бачевац је малопре изнео тврдњу да је Повереник нешто погрешно 2014. године. То није тачно. На Одбору се могло чути да се Повереник предомислио од 2014. године. Није тачно.

Детаље зашто то није тачно објаснићу када будем имала својих петнаест минута као овлашћени предлагач, након краја ове расправе, а у међувремену само желим грађанима да појасним да је разлог због кога смо поднели амандмане „брише се“ тај да изразимо протест што се од брда Повереникових препорука овде усвојила једна једина. Не може једна једина. Ово мора да се повуче, да се усвоје препоруке, па онда поново да дође закон у Скупштину. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Драгана Баришић, по амандману.

Изволите.

ДРАГАНА БАРИШИЋ: Захваљујем.

Поштовани министре са сарадницима, колеге народни посланици и народне посланице, не бих се сложила са тим да су амандмани типа „брише се“ адекватни. Пре бих волела да колеге из опозиције, које нешто данас и не видим у неком броју, дају неки конкретан предлог.

Што се тиче Повереника, сви смо се сложили да он очигледно у последње време не ради свој посао онако како ваља и да се бави нечим другим. Чуди ме да колеге из опозиције не осуде то његово политиканство, као и политиканство којим се бавио донедавни Заштитник грађана. Грађани Србије га плаћају да ради свој посао испред једне независне институције, а не да штити пропалу опозицију, која је, нажалост, у овом парламенту.

Предлажем да се овај амандман одбије. А колеге позивам, кад предлажу амандмане, за које имају наводно образложења, са које год да је стране папира, да предлажу нешто што ће побољшати законе, а не само нешто ради реда. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 2. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 3. амандмане, у истоветном тексту, поднели су заједно народни посланици Зоран Красић, Вјерица Радета, Миљан Дамјановић и Александар Шешел и заједно народни посланици Татјана Мацура, Бранка Стаменковић и Љупка Михајловска.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Пошто је ово последњи члан и последњи амандман, очекујем да ће министар да нас удостоји одговора зашто је било хитно да се овај предлог стави на дневни ред по хитном поступку и због чега је неопходно да овај закон ступи на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику“. Каква вас је мука на то натерала?

У образложењу сте написали: „Због свега наведеног“, да не читам шта је наведено, „односно због чињенице да уређење ове материје на предложени начин може спречити несагледиве последице по најелементарнија људска права грађана, као што су право на приватност, право на заштиту података о личности, на безбедност итд., предлаже се доношење овог закона по хитном поступку и његово ступање на снагу даном објављивања у „Службеном гласнику“.

Сада се поставља једно врло логично питање – ако ово није регулисано од 2014. године до данас, да ли је било тих последица? Ако их је било, које су то последице? Ако је неко одговоран за то што је дошло до тих последица, ко је одговоран? Зашто нас нисте као Народну скупштину информисали о томе и рекли нам „ево, ми нисмо радили у овом делу од 2014. године ништа и зато је у међувремену наступило то што је наступило“? Али да нам кажете шта је то наступило, па да онда имамо разумевање и кажемо – добро, можемо да разговарамо о томе.

Дакле, ово је нешто што је само реда ради предложено Народној скупштини.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 3. амандман су заједно поднели народни посланици Драган Весовић, Иван Костић, Зоран Радојичић и Миладин Шеварлић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

Пошто смо завршили претрес о свим амандманима, закључујем претрес Предлога закона у појединостима.

Пошто смо обавили претрес Предлога закона у начелу и у појединостима, Народна скупштина ће у дану за гласање одлучивати о Предлогу закону у начелу, појединостима и у целини.

Сагласно члану 87. став 5. Пословника Народне скупштине, одређујем 22. новембар 2017. године, са почетком у 10 часова, као дан за гласање о тачкама дневног реда Треће седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2017. години.

(Седница је прекинута у 11.50 часова.)